

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 7 czerwca 1922 r.

o dodatkach funkcyjnych dla urzędników i funkcyjnarjuszy państwowych zakładów leczniczych zajętych w pawilonach zakaźnych oraz w oddziałach i zakładach dla umysłowo chorych.

Na zasadzie art. 11 ustawy o uposażeniu urzędników i funkcyjnarjuszy państwowych z 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429) — zarządza się co następuje:

§ 1. Oprócz uposażenia ustalonego w art. 2 ustawy z d. 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i funkcyjnarjuszy państwowych (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429) i oprócz zwrotu wydatków, podlegających likwidacji, pobierać będą dodatek funkcyjny w wysokości 20% każdorazowej płacy zasadniczej urzędnicy i funkcyjnarjusze, zajęci:

- 1) w zakładach dla umysłowo i nerwowo chorych oraz oddziałach dla chorych umysłowych i nerwowych w szpitalach ogólnych;
- 2) w szpitalach dla chorych zakaźnych i takich oddziałach w szpitalach ogólnych;
- 3) w głównych izbach przyjęcia w szpitalach ogólnych.

§ 2. Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych, warunków ekonomicznych powyższy dodatek funkcyjny zmieniać się będzie w stosunku, w jakim pozostaje każdorazowy mnożnik dodatku drożyznianego dla miejscowości klasy pierwszej do mnożnika 150.

§ 3. Dodatek funkcyjny wypłacany będzie tylko przez czas służby rzeczywiście spędzonej w zakładach, szpitalach, względnie oddziałach, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia. Z chwilą przeniesienia urzędnika lub funkcyjnarjusza do innego załadu, szpitala lub oddziału wypłata dodatku będzie wstrzymana z ostatnim dniem odnośnego miesiąca kalendarzowego.

§ 4. Urzędnik lub funkcyjnarjusz, uprawniony do pobierania dodatku funkcyjnego, który z jakiegokolwiek powodu (np. choroby, delegacji urzędowej lub wyjątkowego urlopu) nie pełni faktycznie obowiązków służbowych dłużej, niż przez sześć tygodni, traci po upływie tego czasu od pierwszego dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego prawo do pobierania dodatku funkcyjnego, aż do ponownego objęcia czynności, do których dodatek ten jest przywiązany.

§ 5. Do wyjaśnienia wątpliwości, powstałych przy stosowaniu przepisów niniejszego rozporządzenia powołany jest Prezydent Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Zdrowia Publicznego.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dn. 1 czerwca 1922 r.

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Skarbu:
Michalski

Minister Zdrowia Publicznego:
Chodźko